

Cím: **Okkereső**

Műfaj: installáció

Technika: vegyes technika (műanyag zárható tasak, hajgumi, befőtt gumi, hajcsat, haj, damil, függönykarnis)

Méret: 200 x 170 cm

Készült: 2014.

Az installáció két fő részből áll: egy hajgumi függönyből és egy hajfüggönyből.

A **hajgumi függöny** 441 db, 21 x 21-es sorokba felfűzött, egyenként bezacskózott, sorszámozott talált hajgumi, befőtt gumi, hajcsat. Az utolsó 11 db-ot ajándékba kaptam barátaimtól, ismerőseimtől.

A gyűjtési idő: 2014. 02. 24. - 2014. 05. 06.

A gyűjtés helyszínei: Eger, London, Dublin, Newgrange, Cork, Cobh, Sallynoggin, Howth, Budapest, Tatabánya.

A hajgumikat táblázatba rendeztem aszerint, mikor és hol találtam, a felfűzés sorrendje a megtalálás dátumát követi.

A hajgumit, mint az emberi kapcsolatok szimbólumát értelmeztem. Mára már közhelyessé vált szókapcsolatok, mint a fogyasztói társadalom, felgyorsult világunk, vásárlói nemzedék, stb., nagyon szépen tükröződik a hajgumik, mint a hajat összetartó, egybefogó tárgyak elhagyásával. Valamit összefog, körülölel, akárcsak a baráti kapcsolatok, baráti körök. Többek szerint a fogyasztói társadalom kialakulásával barátaink, ismerőseink „lecserélése” is felelőtlenebbül történik, könnyedebben adunk fel egy kapcsolatot, hiszen azt látjuk, bármi pótolható, megvásárolható, amit elhagyunk vagy megrongálódott, így ennek mintájára barátainkat is könnyedebben cserélgetjük. Én személy szerint nem feltétlen húzok a kettő között párhuzamot, de tény, hogy megdöbbentő volt számomra az a hajgumi mennyiség, amit két és fél hónapos időintervallumon belül az utcán heverve találtam. Amikor megláttam egy-egy darabot a koszos földön heverni, nem tudtam otthagyni. Egyenként bezacskózva, függönnyé összevarrva pedig olyan, mintha egy hatalmas panelház apró üveglakain néznének vissza a szemlélőre. Kis helyen, többnyire egyenként elrekeszelve, tömegesen, mégis magányosan jelennek meg, akárcsak a város szélére épített panellakások emberei.

A hajgumi függöny párja pedig a **hajfüggöny**, amely az emberi kapcsolatok fenntartását szimbolizálja, az emberi kapcsolatok szókapcsolatból is az emberre koncentrálnak. Internetes közösségi oldalakon (facebook, tumblr) közzétettem egy kérést, mely a következőképp hangzott:

*Kedves HAJjal rendelkező emberek!*

*Belekezdtem egy művészeti projektbe, amihez kihullott, levágott hajra lenne szükségem. Eddig kaptam már aranyszőket, rőtöröset, őszülőt, mélybarnát, szőszöset, hullottat, vágottat, néhány szálát, maréknyit, egyeneset, hullámosat, bongyort, hosszút, rövidet...*

*De sajnos időszűkében vagyok, augusztus végére 441 adagnyi hajra kellene összegyűjtenem \* HAJ-JAJJ! \*, jelenleg jó szándékkal is csak 60 adag áll a rendelkezésemre, hiába hullatom a saját sörényem, és hiába magyarázom édesanyámnak, hogy az őszülő hajszálai nem unalmasak, számomra felettébb izgalmasak...*

*Ha valaki HAJlandóságot érez arra, hogy segítsen a problémámon, ezen a címen:*

*6000 Kecskemét, Máriahegy 90/a*

*minden munkanapon megfordul kedves postásunk, akit Horka imád üdvözölni.*

*Válaszlevélben küldenék egy kis rozmaringot meg egy kis meglepetést.*

Az internetes oldalakon meglepően sokan reagáltak a felkérésre (facebook: 23 megosztás, 13 kedvelés, 4 levél; tumblr: 16 megosztás, 28 kedvelés, 2 levél). Valódi levelet hajtincsekkel együtt viszont csak 14-et kaptam. Aki valóban küldött is hajra, postafordultával köszönetképp küldtem neki egy rövid levelet egy általam készített fénykép hátuljára írva, hajápolási tanácsot, búzamagot, estike magot, körömvirágot és rozmaringot. Több ismerősöm személyesen adta át a levágott/ kihullott haját, így a 441 tasaknyi haj körülbelül 40 ember hajából tevődik össze.

Ezzel a projekttel teszteltem az emberek segítő szándékát és tényleges segítségét, így találtam okot arra, hogy a sok elhagyott hajgumi megtalálása után újból bízzam a baráti kapcsolatok stabil voltában.

Az egész műalkotás a gyűjtögetésen alapult. Felszedni a földről a haszontalanná vált hajgumikat, megkérni embereket, hogy a haszontalanná vált hajaikat küldjék el nekem. Talán édesapámtól örököltam a gyűjtési szenvedélyt, amit nála értelmetlennek gondoltam. Ezt az

értelmetlen gyűjtést szeretném feloldani munkáimban. Mivel minden ilyen tárgyat alaposan szemügyre veszek az apró részletekig, megszeretem ezeket, innentől kezdve felelősséget érzek a sorsuk iránt. Ezért megalkotom számukra az ideális helyet (zacskó), majd egyesítem ezeket (összevarrom), hogy immár egy helyen lehessenek együtt úgy, hogy mások is megcsodálhassák. Amikor ránézek ezekre a függönyökre, kiskorom lakótere jut eszembe: a panellakások. Apró ablakok szorosan egymás mellett elhelyezve, mindegyikben külön életstílussal rendelkező emberek, leheletvékony falak, a paneltömbök ablakai egymásra tekintenek. Ha csupán egy átlátszó függönyön tekintünk ki egy ilyen élettérből, a szemben lévő lakások ablakai négyzetrácsokat rajzolnak elénk. Így ez a rácsos tájkép köszönt minket minden áldott nap, beleég az emlékezetbe, akár csak egy meghatározó függönyminta.